

Vyvěšeno dne: 17. 7. 2026
Svěšeno dne: 31. 7. 2026

Pavla Dvořáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **DALTEK GROUP a. s.**, IČO 25818759, se sídlem Sokolská 1792/52, Praha 2, zastoupená Mgr. Ing. Tomášem Hobzou, advokátem se sídlem Ghegova 1019/3, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2022, č. j. 22378-3/2022-900000-31, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2025, č. j. 11 Af 8/2022-128,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Posuzovanou otázkou je, zda jsou produkty (bezešvé trubky a duté profily z nerezavějící oceli), které žalobkyně dovezla z Indie, ve skutečnosti čínského, či indického původu. S tím se pojí otázka, zda celní orgány správně doměřil žalobkyni antidumpingové clo za dovoz těchto produktů, které byly v tuzemsku propuštěny do volného oběhu s deklarovaným původem v Indii.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 12. 10. 2021, č. j. 474324-13/2021-510000-51, kterým bylo dodatečně vyměřeno clo ve výši 811 466 Kč (tato částka zahrnovala antidumpingové clo ve výši 602 109 Kč a dodatečné clo ve výši 209 357 Kč).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji jako nedůvodnou zamítl. Na základě výkladu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“), ve spojení s prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/2093 uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného s nimi není v rozporu. Aby u studeného přepracování do výrobků položky 7304 41 došlo ke změně celního

původu, je dle základního pravidla uvedeného v příloze 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie (dále jen „*nařízení 2015/2446*“), třeba, aby došlo k CTH (zkratka CTH dle glosáře této přílohy znamená *změnu daného čísla přesunutím z jakéhokoli jiného čísla*) nebo ke změně dutých profilů položky 7304 49. V Indii nedošlo k takovému typu zpracování – tj. zpracování nevedlo ke změně tarifního čísla. Vedlo pouze ke změně z tarifní položky 7304 11 do tarifní položky 7304 41. Na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek SDEU ve věci C-86/24 *CS STEEL* a dále pak na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2025, č. j. 2 Afs 25/2024-42, který na tomto rozsudku SDEU stavěl. Na základě správního spisu žalovaný dostatečně odůvodnil závěr, že předmětem v nyní projednávané věci jsou produkty, které společnost Maxim Tubes dovezla v roce 2019 z Číny pod položkou 7304 11. To potvrdila sama tato indická společnost. Právě a pouze pro tyto položky měla povolení od indické vlády. Žalovaný tak svůj závěr o dovozu zboží v roce 2019 pod položkou 7304 11 řádně odůvodnil. Předmět podnikání pak vyhodnotil jako irelevantní, neboť pro určení celního zařazení je rozhodující objektivní povaha produktu.

II. Argumentace účastníků řízení

Kasační stížnost žalobkyně

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž namítá, že žalovaný vycházel toliko z obecných zjištění, která byla uvedena ve zprávě Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „*OLAF*“). Vyšetřování OLAF bylo vedeno u dodavatele Maxim Tubes ve vztahu k celé EU, nikoliv konkrétně vůči obchodnímu vztahu „*stěžovatelka – Maxim Tubes*“. Žalovaný převzal obecné závěry, aniž by se zabýval konkrétní situací u stěžovatelky, neboť ve zprávě OLAF nebyly nákupy provedené stěžovatelkou od indického dodavatele Maxim Tubes vůbec samostatně specifikovány. Optikou žalovaného je tak presumováno špatné celní zařazení zboží u každého subjektu z EU, který v předmětných obdobích nakupoval bezešvé trubky od indické obchodní korporace Maxim Tubes. Udaje z jiných řízení však nelze automaticky přejímat do konkrétních řízení u konkrétních subjektů. Stěžovatelka namítá rozpor s § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), neboť celní orgán neprokázal své pochybnosti. Od počátku řízení navrhovala, aby celní orgány provedly mezinárodní dožádání. Jeho cílem by bylo zjištění toho, zda tyto konkrétní trubky pocházely z Číny, a pokud ano, od kterého konkrétního čínského dodavatele. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu jsou tak nezákonná, neboť z nich nelze seznat, z čeho žalovaný i soud usuzují, že byly stěžovatelce dodány přesně ty bezešvé trubky, o kterých hovoří obecně zpráva OLAF.

[5] Stěžovatelka dále namítá porušení zásady bezprostřednosti v daňovém řízení. Je nepřípustné, aby celní orgán založil své rozhodnutí výlučně na protokolech či závěrech jiného orgánu, aniž by provedl vlastní dokazování, jsou-li tyto důkazy mezi účastníky sporné. Stěžovatelka si je vědoma toho, že jak žalovaný, tak i stěžovatelka se v původních řízeních soustředili primárně na prokázání skutečnosti, zda realizované operace naplňovaly čl. 60 odst. 2 celního kodexu zboží, a došlo tak ke změně jeho nepreferenčního původu. To však dle ní nic nemění na skutečnosti, že v odvolání i v žalobě namítala nesprávné zjištění skutkového stavu rozhodného pro správné stanovení cla. Skutečnost, že nebylo prokázáno, že stěžovatelce byl dodán přesně ten typ bezešvých trubek, který definuje zpráva OLAF, zástupce stěžovatelky zdůraznil i v rámci nařízeného ústního jednání. Stěžovatelka nemohla efektivně uplatnit svá procesní práva – zejména právo vyjádřit se ke všem navrhovaným důkazům a právo navrhopat doplnění. Nemohla ani zpochybnit důkazy, které nebyly před správcem daně bezprostředně provedeny. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť není založeno na zjištěních, která by se stěžovatelky bezprostředně týkala. Městský soud se omezil na obecné konstatování zákonnosti postupu celního orgánu aniž

pokračování

by posoudil, zda byly dodrženy limity převzetí důkazů vymezené judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že byl bez důvodných pochybností prokázán dovoz trubek položky 7304 11 z Indie, zpracování těchto trubek indickým výrobcem Maxim Tubes a rovněž způsob zpracování. OLAF neposkytl pouze obecná tvrzení, ale přímo konkrétní seznam dovozů indického vývozce Maxim Tubes včetně deklarovaných tarifních položek s popisem zboží. Tím je vyvrácena ze strany stěžovatelky tvrzená „*presumce kolektivní viny*“. Na případ stěžovatelky dopadají závěry rozsudku SDEU *CS STEEL*. Celní kodex ukládá všem osobám zapojeným do vyřizování celních formalit nebo se účastnícím celních kontrol, aby předložily celním orgánům všechny požadované informace, které jsou potřebné pro použití celních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do navrženého režimu (čl. 15 odst. 1 celního kodexu). Stěžovatelka byla povinna doložit všechny skutečnosti jí uvedené v celním prohlášení, tedy i indický původ dovezeného zboží. To neučinila. Daňový řád nestanoví, že by měl být skutečný stav zjištěn vždy a za každých okolností se 100% jistotou, ale co nejúplněji. Součástí spisu nejsou žádná osvědčení o indickém původu. Celní orgány vyvrátily průkaznost (pravdivost či správnost) údaje o indickém původu na faktuře výsledky vyšetřování OLAF (poznámka OLAF), vyjádřením indického vývozce, povoleními indických orgánů (přílohy poznámky OLAF) a obsahem pravidel původu. Stěžovatelka žádný jiný důkaz vyvráceného, a přesto stále tvrzeného, indického původu dovezeného zboží nepředložila. Mezinárodní dožádání nebylo v daném případě zapotřebí. Vyšetřovací operaci v Číně a Indii realizoval OLAF a současně žalovaný disponoval přímými vyjádřeními indického vývozce dovezeného zboží o vlastní výrobě tohoto zboží. Zpráva OLAF nebyla obecná, ale staví na zjištěních a informacích, které poskytl o svém výrobním programu, postupu a použitých surovinách sám indický výrobce.

[7] Žalovaný nepřijímal žádné údaje z jiných řízení, jak tvrdí stěžovatelka. Celní orgány prováděly řádné dokazování listinami obsaženými ve spisu. Stěžovatelka se tak mohla k výsledkům dokazování vyjádřit. Indický vývozce Maxim Tubes sám sdělil, že trubky v roce 2019 a dříve vyráběl výhradně z čínských trubek dovážených pod položkou 7304 11. V rámci odvolání stěžovatelka žádný důkazní návrh na mezinárodní dožádání neučinila. Tato argumentace je překroucená, a navíc kasační novoty jsou nepřijatelné. Stěžovatelka ve skutečnosti předložila k dokazování znalecký posudek a navrhla výslech znalců. Městský soud se dle žalovaného správně vypořádal se všemi tvrzeními stěžovatelky a správně zdůraznil, že celní orgány vycházely z konkrétních údajů vztahujících se k dovozům dodavatele stěžovatelky v roce 2019.

Další podání účastníků

[8] Ve své replice stěžovatelka zdůraznila, že předmětem kasační stížnosti jsou výlučně procesní pochybení žalovaného při dokazování. Konkrétně jde o otázku, zda bylo vůbec prokázáno, že stěžovatelce byly dodány právě ty trubky, které popisuje zpráva OLAF. Ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyžaduje individuální odůvodnění pochybností ve vztahu ke konkrétnímu dováženému zboží. Žalovaný neprokázal vlastní konkrétní pochybnost ve vztahu ke konkrétní zásilce stěžovatelky. Převzal pouze obecné závěry z poznámky OLAF. Dožádání navrhované stěžovatelkou nebylo nadbytečné, ale cílilo na jiný a dosud nezodpovězený okruh skutkových otázek. Požadavek na mezinárodní dožádání byl učiněn již v prvostupňovém řízení. Nicméně i pokud by tomu tak nebylo, povinnost zjistit skutkový stav co nejúplněji není vázána na návrhy daňového subjektu. Rozsudek SDEU *CS STEEL* a rozsudky, na které odkázal žalovaný, nejsou překonány v rovině procesněprávní. Klíčovou otázkou je, zda identifikuje seznam konkrétně zásilku dodanou stěžovatelce v rámci celního řízení ev. č. 19CZ51000011G6GKZX6. Seznam takovým způsobem strukturován nebyl – evidoval dovozy Maxim Tubes jako celku, nikoliv

jako přiřazení konkrétní zásluky konkrétnímu odběrateli v EU. Potvrzení Maxim Tubes, že od roku 2019 výlučně používal čínské trubky položky 7304 11, je prohlášením obecné výrobní politiky – nikoliv potvrzením o konkrétní zásluce pro stěžovatelku.

[9] Žalovaný v dalším vyjádření setrval na svém stanovisku, označil argumentaci stěžovatelky za účelovou a zopakoval své stěžejní závěry a úvahy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Je nutno předeslat, že ve skutkově a právně totožné věci již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 16. 6. 2026, č. j. 8 Afs 2/2026-60. Po posouzení věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro odklon od tam uvedených hodnocení a závěrů.

[12] Na úvod se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti, resp. jednotlivých kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Stěžovatelka musí dle tohoto ustanovení reagovat kasačními námitkami na argumentaci krajského (městského) soudu a vést s ní kvalifikovanou polemiku (rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2026, č. j. 6 As 142/2025-38, bod [44]). Musí tedy vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod [11]).

[13] Nejvyšší správní soud považuje za důležité zdůraznit, že stěžovatelka nepolemizovala se závěry rozsudku SDEU ve věci *CS STEEL*, které městský soud aplikoval na nynější věc. SDEU zde posuzoval zpracování trub a trubek položky 7304 11 HS za studena, které má za následek jejich změnu takovým způsobem, že spadají do položky 7304 41 HS. Dovodil, že jejich zpracování nevede ke změně jejich původního určení a složení (bod 31. rozsudku *CS STEEL*). Nejvyšší správní soud proto potvrzuje, že i na nynější věc je plně aplikovatelný rozsudek SDEU v případě *CS STEEL*, a proto se nebude blíže vyjadřovat k souvisejícím otázkám, které stěžovatelka ostatně nijak nerozporuje (viz bod III. doplnění kasační stížnosti či bod II. repliky). Nejvyšší správní soud poukazuje na fakt, že již dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu potvrdila, že citovaný rozsudek SDEU ve věci *CS STEEL* se na obdobné případy plně uplatní (rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2025, č. j. 2 Afs 25/2024-42, a ze dne 16. 6. 2026, č. j. 8 Afs 2/2026-60).

[14] Za nepřipustné je třeba označit námitky (i) porušení zásady bezprostřednosti, (ii) zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva, (iii) neprovedení mezinárodního dožádání, (iv) nevyvrácení odlišností nynější věci a případů řešených v dřívější judikatuře.

[15] Stěžovatelka namítá, že žalovaný porušil zásadu bezprostřednosti, dle níž má správní orgán rozhodovat dle důkazů, se kterými se bezprostředně seznámil a hodnotil je, zatímco žalovaný vycházel primárně ze závěrečné zprávy OLAF. Správní orgán dle stěžovatelky nesmí převzít důkazy z jiných řízení v rovině jejich hodnocení, jinak poruší zásady dokazování v daňovém řízení. Tuto námitku však stěžovatelka neuplatnila v řízení o žalobě, ač tak mohla učinit. Námitku uplatnila až v doplnění kasační stížnosti a replice. Nejvyšší správní soud se jí tedy nebude zabývat, neboť je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

pokračování

[16] Ze stejných důvodů jsou nepřipustné námitky zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod z důvodu tvrzeného odebrání části majetku nezákonným doměřením antidumpingového cla (bod VII. doplnění kasační stížnosti) a nevypořádání se žalovaného s důkazními návrhy, konkrétně návrhem na provedení mezinárodního dožádání (body IV. a V. odst. 3. doplnění kasační stížnosti). Podstatou požadavku mezinárodního dožádání bylo zjištění, zda předmětem kontrolované dodávky byly trubky původem z Číny a od jakého konkrétního čínského dodavatele. Ani tyto námitky však stěžovatelka nevznesla v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla. Nejvyšší správní soud se jimi proto nebude věcně zabývat.

[17] Nepřipustnou je také námitka týkající se nevyvrácení odlišností případu od případů řešených v judikatuře s ohledem na procesní stránku nynější věci. Podle stěžovatelky žalovaný neodpověděl na procesní rozměr stěžovatelčiných námitok, jelikož kladl důraz výlučně na hmotněprávní soulad s rozsudkem SDEU ve věci *CS STEEL*. Tato pochybení však nenamítala dříve ve správní žalobě ani v samotném doplnění kasační stížnosti, nýbrž právě až v podané replice. Touto námitkou nijak nerozšiřovala již dříve uplatněný kasační bod, takže na ni dopadá koncentrace řízení před Nejvyšším správním soudem ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. Tato námitka byla totiž uplatněna až po uplynutí měsíční lhůty pro doplnění důvodů kasační stížnosti poskytnuté jí v usnesení ze dne 14. 1. 2026, č. j. 2 Afs 1/2026-16. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 15. 1. 2026. Nejvyšší správní soud se tak ani touto námitkou pro její nepřipustnost nezabýval.

[18] Zbylé námitky vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako přípustné a přistoupil k posouzení jejich důvodnosti.

[19] V rámci přípustných námitok se Nejvyšší správní soud zabýval nejdříve namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Případná nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) totiž brání jeho věcnému přezkumu.

[20] Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod [29]). „Přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu přitom není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. Je tak nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě“ (tamtéž, bod [30]). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[21] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného není založeno na zjištěních, která by se stěžovatelky bezprostředně týkala, a z tohoto důvodu je i toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. Městský soud se s touto situací přezkoumatelně nevypořádal. Stěžovatelka primárně brojí proti převzetí závěrů ze zprávy OLAF (resp. z jejích příloh a poznámek) na její případ – tj. dodání zboží spojené s celním prohlášení ev. č. 19CZ5100001G6GKZX6 dne 26. 3. 2019. Dle stěžovatelky se městský soud omezil toliko

na obecné konstatování zákonnosti postupu celního orgánu, aniž by posoudil, zda byly dodrženy limity převzetí důkazů vymezené judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[22] Namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku spolu bezprostředně souvisejí. Důvodem je to, že se týká téže sporné otázky, a dále to, že případný věcný přezkum nepřezkoumatelného správního rozhodnutí by v této části založil také nepřezkoumatelnost samotného rozsudku (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 8 Afs 273/2023-52). V první řadě proto Nejvyšší správní soud posoudil namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Tato námitka je však nedůvodná, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, na základě jakých podkladů žalovaný své závěry učinil. Otázka, zda se jedná o podklady pro tyto závěry dostatečné, není svou povahou otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou dostatečnosti zjištěného skutkového stavu [rozdíl mezi těmito vadami je patrný mimo jiné také z odlišných zrušovacích důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“]. Zároveň není pravdou, že by se městský soud „*s touto situací*“ nevypořádal. Městský soud v bodech 58 a 59 jmenoval konkrétní podklady, z nichž podle něj plyne, že právě stěžovatelce dodané produkty byly původně dovezeny z Číny (vyjádření společnosti Maxim Tubes a indické vlády), jejichž pravdivost stěžovatelka podle městského soudu nevyvrátila. Také napadený rozsudek je proto v této části přezkoumatelný.

[23] Stěžovatelka dále namítá nesprávné zjištění skutkového stavu pro stanovení antidumpingového cla a neunesení důkazního břemene žalovaným (neprokázání konkrétních pochybností). Tvrdí, že žalovaný vycházel pouze z obecných zjištění uvedených ve zprávě OLAF a sama stěžovatelka si nebyla oprávněna, resp. schopna, zajistit od dovozce potřebné dokumenty. Těmito námitkám nelze přisvědčit.

[24] Stěžovatelčina argumentace, že nebyla schopna si zajistit od indické společnosti Maxim Tubes a jiných indických orgánů potřebné dokumenty, je zcela lichá (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2026, č. j. 8 Afs 2/2026-60, bod [52]). Stěžovatelka je odpovědná za komunikaci se svými obchodními partnery a dodavateli. Pokud pro ni bylo podstatné, v jakém celním režimu se bude pohybovat, bylo zcela na ní, aby si u svého indického dodavatele smluvně vymínila indický původ zboží a poskytnutí nezbytné součinnosti k jeho prokázání v případě vzniku pochybností. Ostatně by v zásadě stačilo, aby si výslovně vymínila indický původ zboží a případné dodání zboží jiného původu by bylo porušením smluvních povinností se vznikem odpovědnostního vztahu prodávajícího.

[25] Nelze přisvědčit ani námitce, že se závěrečná zpráva OLAF vztahovala k celé EU, a nikoliv pouze na stěžovatelčiny dodávky zboží. Stěžovatelka v této souvislosti vyčítá žalovanému, že dostatečně nezjistil skutkový stav rozhodný pro správné stanovení cla. Vycházel totiž podle ní pouze z obecných zjištění uvedených v závěrečné zprávě OLAF.

[26] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu uvádí, že využití závěrečné zprávy OLAF jako přímého důkazu v celním řízení umožňuje čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999. Dle něj *vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou důkazní hodnotu jako tyto zprávy.* V souladu s tím také judikatura Nejvyššího správního soudu připouští zprávy OLAF jako dostatečné důkazy pro doměření antidumpingového cla, obsahují-li jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný původ zboží (rozsudky NSS

pokračování

č. j. 1 Afs 44/2011-85 a ze dne 17. 7. 2023, č. j. 10 Afs 369/2021-48, bod [16] a násl.). Současné je třeba zdůraznit, že zpráva OLAF není žádnou „korunou důkazů“, nelze ji považovat za dogma. Za jediný možný přípustný důkaz je možné ji považovat pouze tehdy, nenabídla-li vyšetřovaná osoba vlastní konkurující důkazy (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2024, č. j. 10 Afs 136/2022-93, bod [24]). Zpráva OLAF je zároveň nutné hodnotit ve spojení s jejich přílohami. Ty tvoří její integrální část (srov. např. rozsudek NSS, č. j. 8 Afs 2/2026-60; rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2023, č. j. 6 Afs 279/2022-46, bod [6] ve spojení s bodem [23]). Nebylo namístě přenášet důkazní aktivitu na celní orgány a požadovat po nich, aby prováděly mezinárodní dožádání u Maxim Tubes. Byla to právě stěžovatelka, která měla unést své důkazní břemeno a předložit konkrétní důkazy, které by vyvracely skutečnosti, k nimž dospěla závěrečná zpráva OLAF a v návaznosti na ni žalovaný v napadeném rozhodnutí. To koresponduje se zásadami rozložení důkazního břemene v řízení dle daňového řádu. Dokazování je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, resp. co tvrdit měl (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Rozložení důkazního břemene přitom nelze chápat jako jeho přenos či přechod z jedné strany na druhou (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Afs 133/2018-27, bod [23]). Důkazní břemeno stíhá obě strany v průběhu celého řízení, a to vždy v limitovaném rozsahu stanoveném zákonem.

[27] Závěrečná zpráva OLAF byla pro aplikaci na nynější věc jasná a konkrétní. Dospěla k přesvědčivým závěrům ohledně čínského původu dováženého zboží. Žalovaný stěžovatelku dostatečně poučil o povinnosti prokázat naopak jí tvrzený indický původ zboží. Bylo na stěžovatelce, aby v celním řízení tyto skutečnosti sama prokázala. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, vyčítá-li žalovanému, že nepředložil konkrétní důkaz prokazující, že stěžovatelčiny zásilky pocházely z čínských polotovarů a indický původ nezískaly. Stěžovatelka se rovněž mylí, tvrdí-li, že žalovaný neidentifikoval její konkrétní zásilky, na které by se mohla aplikovat závěrečná zpráva OLAF.

[28] Žalovaný na str. 28 souhrnně po provedeném hodnocení uvádí, že: „*V daném případě nemůže být s ohledem na obsah spisu sporu o tom, že dovezené zboží spadá do tarifního čísla 7304 (položky 7304 41). Maxim Tubes poskytla jednoznačné informace o tom, že v roce 2019 vyvezla do EU vyhradně trubky vyrobené v Indii z čínských produktů dovážených pod tarifním číslem 7304 (podpoložka 7304 11 10). O tom také nemohou být pochybnosti. Již z těchto důvodů nemohou na nyní projednávaný případ dopadat akty aplikace práva vydané orgány jiných členských států odůvodněné tím, že nebyl prokázán dovoz zboží z Číny do Indie, a tím i čínský původ zboží dovezeného dotčenými subjekty do jiných členských zemí.*“ Dále po provedeném rozsáhlejší odůvodňování a argumentaci žalovaný na str. 36 svého rozhodnutí konstatuje, že: „*Výsledky vyšetřování OLAF potvrdily, že zpracováním v Indii, ke kterému v daném případě došlo, nemohly do EU vyvezené trubky získat indický původ. OLAF s výsledkem vyšetřování seznámil dotčené indické vývozce a poskytl jim prostor na obhajobu. Maxim Tubes se ke výsledku šetření podrobně vyjádřila, avšak zjištěné skutečnosti nijak nevyvrátila. O výsledku vyšetřování byla sepsána závěrečná zpráva. Na toto šetření navázal OLAF v rámci pokračující komunikace s Maxim Tubes, kdy tato společnost poskytla podrobné údaje o všech zásilkách, které vyvezla v letech 2019 a 2020 do EU. Maxim Tubes v případě odvolatele rozepsala veškeré druhy (rozměry) jemu vyvezených trubek (odpovídají dovozní faktuře) do rádek tabulek, které jsou přílohami č. 4 a 8 poznámky OLAF (viz výše).*“

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že zprávu OLAF (tj. včetně jejích příloh, poznámek a tam uvedených informací) nelze hodnotit jako obecnou, jak tvrdí stěžovatelka. Je možné z ní učinit přesvědčivý závěr o tom, že transakce byla identifikována ve zprávě OLAF na základě jedinečných identifikátorů bez důvodných pochybností. V příloze č. 8 zprávy OLAF (*Annex 8 – Export sales 2019-2020*, řádky 789 - 796) jsou uvedeny údaje z posuzované transakce (dodávky zboží). Ty zahrnují údaje, na základě kterých je možné transakci jednoznačně ztotožnit. Zpráva OLAF (resp. její příloha) a faktura vystavená společností Maxim Tubes pro stěžovatelku obsahují: (i) totožné číslo faktury (č. 1643), (ii) totožné datum (6. 2. 2019), (iii) totožnou specifikaci předmětu dodávky (specifikaci zboží) a (iv) totožně uvedeného odběratele (tj. stěžovatelku). Nejvyšší správní

soud tedy uzavírá, že městský soud učinil korektní závěr souladný s obsahem správního spisu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zpráva OLAF, proti které stěžovatelka brojí, se (i) vztahuje i ke sporné transakci, (ii) bylo fakticky potvrzeno dodání produktů s parametry, které identifikoval žalovaný, a které jsou ostatně uvedeny i na faktuře za zboží, a (iii) zjištění jsou i náhledem dalších informací podaných ve zprávě OLAF určitá a dostatečná.

[30] Také prohlášení společnosti Maxim Tubes, že od roku 2019 výlučně používala čínské trubky položky 7304 11 (mj. i z titulu poskytnutého povolení a technologických limitů ve vlastní výrobě v dané době), potvrzuje, že byl bez důvodných pochybností zjištěn (identifikován) výchozí typ trubek využívaných pro transakci. Nelze tak přisvědčit tvrzení stěžovatelky o tom, že prohlášení společnosti Maxim Tubes má charakter prohlášení obecné výrobní politiky.

[31] Nelze přisvědčit ani námitce nedůvodného přenášení důkazního břemene na stěžovatelku ze strany žalovaného. Je nutno souhlasit se závěrem městského soudu, resp. žalovaného (viz zejména str. 41 a 42 rozhodnutí žalovaného), že důkazní břemeno leželo na stěžovateli. Odpovědnost za prokázání původu zboží tížila stěžovatelku jako deklaranta zboží. Není pravdou, že žalovaný neprokázal pochybnost ve vztahu ke konkrétní stěžovatelčině zásilce a pouze přejal obecné závěry ze zprávy OLAF. Z ustálené judikatury plyne, že pokud celní orgány prokážou existenci důvodných pochybností o správnosti údajů v celním prohlášení ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, tíží důkazní břemeno deklaranta, v nynějším případě stěžovatelku (viz rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 129/2018-29, bod [40], ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Afs 51/2018-31, bod [26]). Žalovaný dle Nejvyššího správního soudu řádně prokázal pochybnosti o původu konkrétních zásilek dováženého zboží. Stěžovatelka měla poté prokázat správnost jí tvrzených skutečností (o tom, že dovezené bezešvé trubky pocházejí z Indie), resp. vyvrátit pochybnosti o původu zboží založené skutečnostmi plynoucími ze závěrečné zprávy OLAF. Stěžovatelka tak neučinila. Nelze jí proto přisvědčit v tom, že by městský soud nedůvodně extenzivně rozšiřoval důkazní břemeno mimo jiné ve vztahu k doložení obchodních faktur či po stěžovateli požadoval nerealizovatelné úkony.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem považuje za nedůvodnou také stěžovatelčinu námitku ohledně porušení konkurenčních podmínek na trhu EU, jelikož podle ní například italské a německé soudy podobná správní rozhodnutí rušily pro porušení zásady bezprostřednosti (viz bod VI. doplnění kasační stížnosti). Tyto soudy měly za to, že se nepodařilo zjistit, že německé či italské společnosti dovážely právě ty konkrétní bezešvé trubky, které uvádí zpráva OLAF. Pokud by došlo k situaci, že Česká republika by jako jediná automaticky doměřovala plošně antidumpingová cla pouze na základě zjištění ze zpráv OLAF, došlo by podle stěžovatelky k porušení rovných konkurenčních podmínek v rámci trhu EU, což je v přímém rozporu s jeho základními zásadami přijatými evropskou legislativou. Není pochyb, že při interpretaci unijního práva, zejména té jeho části, jež má za účel vytvoření jednotný celní režim EU, mají být i rozsudky vnitrostátních soudů jiných členských států týkající se obdobných skutkových a právních otázek reflektovány českými správními orgány a soudy, je-li jimi argumentováno, a mohou být pro další rozhodování inspirací. (k tomu přiměřeně např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 Azs 107/2014-43, bod [27]). Reflexe však neznamená, že je nutno závěry těchto rozsudků bez dalšího přejímat; znamená toliko vzít jejich argumenty v úvahu a neignorovat je. Jak bylo výše vyloženo, u stěžovatelky poskytovala zpráva OLAF konkrétní a s jejími vlastními dovozními doklady (fakturou vystavenou společností Maxim Tubes) dobře srovnatelné informace o tom, jaký typ zboží, jakého původu, kdy a v jakém množství od indického dodavatele dovezla. V případě stěžovatelky tedy žalovaný zjistil rozhodné skutečnosti za pomoci zprávy OLAF a dalších podkladů jednoznačně a dostatečně konkrétně (vztahují se bezprostředně k individuální situaci stěžovatelky, tj. neopírají se pouze o obecná zjištění vztahující se na určitou část trhu jako celek). Z toho, že v některých jiných případech mohlo být obdobné zboží s ohledem na možná zčásti jiné skutkové okolnosti, možná kvůli procesním překážkám tkvícím v právních rádech jiných členských

pokračování

států či z jiných podobných důvodů propuštěno do oběhu v EU bez antidumpingového cla, nelze dovozovat vznik nerovných konkurenčních podmínek. Součástí konkurenčních podmínek na unijním trhu je totiž i jeho určitá heterogenita a z ní plynoucí variabilita výstupů činnosti orgánů regulace tohoto trhu – jeho celní pravidla jsou sice jednotná, avšak jsou paralelně aplikována na konkrétní případy celními orgány a případně soudy jednotlivých členských států, což může vést k určitým rozdílům v posuzování dílčích aspektů těchto případů.

[33] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání indického původu zboží. Navíc jej nedůvodně přenášela na celní orgány, což je v rozporu s pravidly pro rozložení důkazního břemene, která jsou utvrzena i existující ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jakožto deklarant měla v nynějším případě aktivně navrhnout důkazy, měla-li za to, že závěrečná zpráva OLAF, resp. závěrečná zpráva OLAF ve spojení se svými přílohami a poznámkami, neposkytuje dostatečné a správné údaje o původu stěžovatelčiných konkrétních zásilek. Celní orgány však nebyly povinné vyhovět stěžovatelčiným důkazním návrhům, jestliže všechny podklady a relevantní dokumenty (včetně závěrečné zprávy OLAF) vedly k přesvědčivému závěru o čínském původu dovezeného zboží. Bylo by absurdní dovozovat, že celní orgány musejí provádět náročné formy dokazování (například cestou mezinárodního dožádání) i tehdy, kdy všechny dosud shromážděné důkazy svědčí jiné verzi a celní deklarant sám nepředloží relevantní důkazy, jimiž by měl v rámci standardního soukromoprávního zajištění původu zboží disponovat a které by dosavadní závěry alespoň významně zpochybňovaly. Stěžovatelčina kasační argumentace tedy před Nejvyšším správním soudem neobstála.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch.

[36] Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2026

L. S.

Eva Šonková v. r.
předsedkyně senátu